

תל-אביב

עוד שליפה מהמותן

אחד המועמדים לתפקיד דובר עיריית תל-אביב הוא דובר לשעבר של פלאטור-שרון.

מודעה קטנה, שפורסמה לפני שבועות אחדים במדורי-הדרושים בעיתונים, קראה לבעלי כישורים מתאימים להציע את מועמדותם לתפקיד דובר עיריית תל-אביב. הדלפה שפורסמה בעיתון בשבוע שעבר, סיפרה שראש העיר, שלמה להט, קיבל פניות מצד שישה מועמדים, שאותם הוא דחה, ולעורר את זאת פניות יזומות מצידו לאחד יום נדחו עליהם. בין אלה: דובר ית משרד-הבריאות, דבורה גנני, כתב קול ישראל, משה נסטל-אום.

כל מי שקרוב ללישכת ראש-עיריודע שאיש תפקיד הדובר צומד כרגע כראש דאגותיו של ניצני, לא רק משום שזו שנת בחירות, אלא גם משום שלהט סירב לחזורשים האחרונים מבקורת זוינות, כמו בפרשה של מיסגד סן-רבק, בעניין מניעת לימודיהם ול ילדים חריגים מערים שכנות בפרשה האחרונה, המעוררת עדיין חלוקת חריפה - כוונתו של ניצני למנות את רחבעם ("נגדי")

בעל-טור דנקנר, לא רוצה חברים!

את אורחי המינוח בבית סוקר ב - בניין אגודת העיתונאים תל-אביב - הסעירו השבוע כמה שפטים שכתב אמנון דנקנר, על הטור "ראיתי שמעתי" ביומן גרץ. דנקנר לא פירסם את המי- המסעירות בטורו, אלא במי- ת ביקורת על הטלוויזיה, הוא זליף בתפקיד זה את הדג בושס, שזו יוצאת לחופשה.

דנקנר כתב על תוכנית הטל- ויה דימח, שדנה בשבוע זה בנייני רפואה. אך הוא לא הת- ק, ובפתח הרשימה כתב כמה שפטים על התוכנית שעסקה ב- זוגות. באותה תוכנית אמר כתב רץ מתי גולן, שאילו מנכ"ל משרד ממשלת היה מציע לגנוז ידיעה, ולקבל תחתיה

זאבי לתפקיד מנכ"ל מוטיאון ה- ארץ. הדובר הפורש, עיתונאי-הארץ לשעבר, רוני רימון, סיים ריש- מית את תפקידו בסוף אוקטובר. עזרת הדובר, דליה בונס, עזבה אף היא את המחלקה בתחילת נר- במבר. להט, שחרר לדימוי הצי- כורי שלו, קיווה לסיים את פרשת המינוח בתוך ימים אחדים. עלי- פי מה שקרה בעבר יתכן שגם הפעם תהיה זו שליפה מהמותן, ואולי צפוי מינוי של דובר שלא יהיה מקובל על כל חלקי הציבור.

מדובר בצבי וילדר - דוברו, עד לתחילת חודש נובמבר, של הח"ל-לשעבר שמואל פלאטור- שרון. ראיון אישי. וילדר הגיש את מועמדותו לתפקיד, ואף זומן לרא- יון. מלישכתו של ניצני נרמז ש- ראש-העיר גילה עניין רב בהעסק- תו. אחרי שהתרשם מאישיותו. במישרדיו של פלאטור-שרון סיר- בו לפרט את הסיבות לפרישתו של וילדר, שהיה דוברו הנאמן של איש-העסקים המפוקפק בשנים ה- אחרונות. אך לעומת זאת טענו ב- עיריה שוילדר עזב את פלאטור- שרון אחרי שהובטח לו שהוא יק- בל את תפקיד דובר עיריית תל- אביב.

עוזרו של להט, חנן בן-יהודה, דחה את הרעיון שוילדר הוא המועמד הוודאי. לדבריו הגישו את מועמדותם 150 איש, ביניהם עיתונאים ועורכי-דין, וכולם זומ- נו לראיון אישי, כמו וילדר. בן- יהודה היפנה את תשומת-הלב ל- עובדה שישנם מועמדים טובים מוילדר, ושסיכויי אינם גדולים.

דובר וילדר ופלאטור-שרון להתרשם מהאישיות

תחנת המוניות בית סוקולוב ב- תל-אביב.

תחנת המוניות ברחוב קפלן קיי- מת כבר 25 שנה. לפני חמש שנים התבקשו נהגי התחנה עלידי ה- עיריה לעבור מרחוב קפלן מס' 1 לעברו השני של הכביש, לצד בית מס' 2. אנשי המחלקה לשיפור הוות העיר ביקשו מהנהגים לה- קים מיבנה לתחנה ("בודקה") ש- יתוכנן עלידי העיריה. תמורת זאת נדרשו הנהגים לשלם דמי הרשאה בסך 12 אלף לירות לאר- בע שנים מראש, שהם 180 לירות לחודש. סינף קטן בתווה הורה לנהגים לבקש חידוש. הרישיון לפני שיפוג תוקפו, ולא, העיריה תקבע שרירותית את גובה דמי

מי שמכיר את ניצני יודע שה- החלטות, שהוא מקבל, אינן תוא- מות תמיד את הציפיות של אנשי- לישכתו ותושבי עירו, אך יתכן ש- דווקא הפירסום מוקדם יביא למח- שבה חדשה.

עיריה אלימה

בית המושפט העירוני קבע שעיריית תל-אביב פועלת ברכים פסוות נגד תושבי-העיר.

פסק-הדין אומנם הרשיע את הנאשמים, אך ראש עיריית תל- אביב לא ירוה נחת מעיון בגור- הדין של בית-המשפט העירוני נגד

ההרשאה. הסדר דומה נעשה עם תחנות אחרות. ביולי 1980 פנו הנהגים לעיר- ריה וביקשו לחדש את ההסכם, אך מהעיריה נאמר להם שמכיוון שלא פנו כמתחייב בהסכם, לפני שפג, החליטה העיריה לגבות מהם 8000 לירות לחודש, החל מנובמבר 1980, בתשלום אחד מראש לארבע שנים, צמוד למדד.

כך גם קרה עם תחנות אחרות כמו איכילוב, הקסטל, פלטיין, בית-המישפט ועוד, שגם הן שיל- מו דמי הרשאה לפי מיקום התחנה, גדולה וזימספר הנהגים החברים בה. עורכי-הדין של אירגון המוני- יות ביקשו חוות-דעת מישפטית, ובעיקר רצו לברר מהם הקריטר- יונים שעל פיהם קבעה העיריה את דמי ההרשאה החדשים.

הריבונות של מפקח. העיר- ריה התבססה על אותו סעיף בחו- זה, שאיפשר לה לקבוע את ה- סכום אם לא תוגש הבקשה לחי- דוש ההרשאה בזמן הנקוב. איר-

גון המוניות, שטען שהסכומים החדשים הם ללא פרופורציה למה ששולם בעבר, הציע הצעת-פרשה, שביית-המישפט ימנה שמאי מוס- מך שיפסוק כמה הם צריכים לש- לם, גם לכך לא הסכימה העיריה. הנהגים בתחנת בית-סוקולוב סירבו לשלם. הם אף הודיעו שהם מוותרים על הדוכן של העיריה. או נשלחו פקחים עירוניים לרשום לבעלי התחנה דוח"ת על ניהול סעק ללא רישיון. העיריה הגישה גם תביעה לבית-המשפט העירוני. פקח העיריה העיד בבית-המיש- פט: "קיבלתי תלונה במחלקה ה- מישפטים של העיריה לגישת ולב- דוק את העניין. אמרו לי שנתנו להם הוראה לפנות את המקום מכל אדם וחפץ, ולא פינו. אמרו

הטוריאורים

שבהן מופיעים קלסטר-יאנשים. טורים אלה נחשבים לקריאים ב- יותר בכל העיתונים, אך דווקא ב- עיתון הראשון שבו הופיע טור כזה, דבר, חדל ברנע מלכתוב את טורו, למחרת הבחירות, ביוני 1981.

על גבול השיחור. עכשיו טוען ברנע שדיבר עם דנקנר עוד לפני שפירסם, לפני כשנה, את ה- התקפה עליו, וניסה למנוע את ה- פירסום. "הפרשה שהוא מרמז עליה היא שקר וכזב", טוען בר- נע, "אמרתי לו זאת מיוזמתי, עוד לפני שפירסם זאת בפעם הראש- נה. עכשיו הוא נטפל לזה שוב, לפחות בפעם השנייה. הבחור אכול-קינאה, וזאת העיה שלו. לי אין שום ריב איתו."

בעל-טור ברנע, הוא אכול-קינאה!

ואילו דנקנר אמר שזה מתחת לכבודו להגיב על הטענה שהוא "אכול-קינאה". לדבריו כתב נגד ברנע דווקא, ולא נגד העיתונאים האחרים, משום שברנע מרבה לת- קוף עיתונאים אחרים בעניינים של טוהר-המידות, "אדם שמתיימר לשפוט עיתונאים אחרים - ואני בעד זה - צריך להיות בסדר גמור בעצמו. אני נגד זה שעיתונאים יסעו בנסיעות כאלה, ויכתבו על זה. זה על גבול השיחור."

שאלה: אתה וברנע לא תהיו חברים יותר טובים בעיקבות הפר- שה הזאת.

דנקנר: אילו הייתי מחפש חברים, לא הייתי בוחר במיקצוע העיתונות. אולי הייתי הולך להיות איש יחסי-ציבור של חברת-העופה.

תונות, או תביעה על הוצאת-די- בה. ברנע: "אני מרבה לתקוף אחר- רים. אם פעם אחת אני מותקף, גם אם לא בצדק, אני צריך ללמוד כיצד להתאפק". לדבריו, מצפוני נקי לגבי אותה רשימה שפירסם בעיתונו, שהיתה עילת ההתקפה עליו.

ברנע טוען שדנקנר עויין אותו מתוך קינאה. היה זה ברנע שהת- חיל לפרסם, עם שובו מושיגנטון בנובמבר 1977, את טורו יומן ב- מוסף היום השישי של דבר. טור זה היה בבחינת חידוש בעיתונות הישראלית: הוא היה כתוב בהרי- פות רבה, בנימה אישית, תוך שי- מוש רב בהתברקות הומוריסטיות, כאשר מתבטלת ההבחנה הקלא- סית בעיתונות בין ידיעה, כתבה ומאמר. בטורו של ברנע פורסמו סקופים רבים, ולימים הוצאו קט- עים ממנו בספר.

בינואר 1980 התחיל אמנון דנק- נר לפרסם את טורו בהארץ, ו- מייד טענו רבים שהוא מחקה, למעשה, את ברנע. שני בעלי-הטור רים כתבו לעתים קרובות על נוש- אים דומים, ומילהמת הטוריאודר רים התחילה.

בינתיים הצטרף למילחמת בעלי- הטורים גם אמנון אבומוביץ ב- מעריב, שכתב קודם לכן טור

היא "מחפירה". על כך כתב דנק- נר, בלי לנקוב בשמו של ברנע: "אלמלא ידעתי שאורו איש עצ- מו היה מעורב לא מכבר בעיסקה שונה, שבה סחר ברשימה בעיתון תמורת טיסה לחו"ל, היה ליבי מתמלא גאווה על שענקי-מוסר כ- אלה הם עמיתי למיקצוע". מהקשר הדברים אפשר היה לה- בין שדנקנר מרמז לכך שברנע גנוז ידיעה תמורת כרטיס-ביסעה, אך האמת שונה.

רשימה מסוייגת. תחילת הפרשה לפני כשנה, כאשר קבו- צתי-עיתונאים הזומנה לפתיחת קו חדש של חברת אייר פראנס. העי- תונאים, שנשלחו לטיול-החינם עלידי מערכות היוםמונים, היו זאב יפת מהארץ, אהרון בכר ושיי- קה בן-פורת מידעות אחרונות, נורית דוברת ממערב, מאיר מר- חב מג'ורולס-פוסט ונחום ברנע מדבר.

כאשר חזרו, כתבו איש-איש ב- עיתונו רשימות שהיללו את הקו החדש. ברנע פירסם את הרשימה המסוייגת ביותר, במדור לבית ול- מישפחה. הוא ציין שאינו מוסמך לומר שהתוכנית, שבמיסגרתה נסע, היא הטובה ביותר, מכיוון שלא ערך סיוורים אחרים באותו קו, כך שאינו יכול לשפוט. בעיקבות רשימה זו פירסם דנק-

טלב נוסף במאבק של בעל-הטור ב"הארץ" נגד בעל-

הטור של "דבר" - כרטיס-טיסה תמורת רשימה בעיתון?

ברנע מוכן לומר רק זאת: "כל העסק מזכיר לי מה שאמר יוסי שריד על עמס הדל בזמנו: "מה הוא כל הזמן נדבק אלי?"

הכותרת מופיע שם המדור באותי יות לש מכותת כתיבה, ולא באור- תיות-דפוס; הרשימות הן קצ- רות, ונעשה שימוש רב בגלופות

דומה בעל-המישחר. כל הטורים הללו דומים לא רק מבחינת סג- נונם, ולעתים גם תוכנם, אלא גם מבחינת עיצובם הגראפי- בגלופת

נר בטורו בהארץ תגובה עוקצנית נגד ברנע. זה לא הגיב, לדבריה, שאלו אותו כבר אז חבריו מדוע אינו מגיש תלונה למועצת-העיר

עזה אחרת, היה גולן שוקל את פאת הידיעה שבידו. כאשר נש- מאוחר יותר, נחום ברנע ניין זה, אמר שעיסקה מסוג זה